

Sielu Pienyrittäjä, puuseppä Kauno Kemiläinen ei eläissään ollut varsinaisesti mikään uskovainen mies. Ei toki ateistikaan, oikeastaan hän oli varsin hyvä ihminen, vaikkei kirkkouskovainen ollutkaan. Pikemminkin Kemiläinen piti uskontoja vallankäyttökeinoina ja kansanjoukkojen hallintamenetelminä. Keppiä ja porkkanaa ihmisille tarjottiin uhkaamalla helvetin tulella, tai lupaamalla taivaallisten niittyjen auvoisuutta. Ei, ei Kemiläinen uskonut uskonnollisiin aatesuuntiin, eikä sielun kuolemattomuuteen. Hänen käsityksensä mukaan viimeisen valojensammutuksen jälkeen ei ollut enää mitään. Ei kiirastulia, ei paratiiseja tai sielunvaelluksia. Loppu, mikä loppu ja siinä kaikki sitten olikin. Näin oli Kemiläinen asian mielessään aprikoinut, eikä siinä muutoksen tarvetta sitemmin enää löytänyt. Vaan, kuinka asia sitten oli? Ei sillä isompaa merkitystä ollut Kemiläiselle silloinkaan, kun pienyrittäjän maallinen vaellus ennenaikaisesti ja omatoimisesti päättyi. Väärässähän Kemiläinen havaitsi olleensa, tai oikeastaan Kemiläisen sielu havaitsi Kemiläisen olleen väärässä, siinä vaiheessa, kun se irtaantui puusepän maallisesta majasta. Sieluhan oli olennainen osa Kemiläistä, ja jatkoi siis Kemiläisenä oloa siitä, mihin miehen maallinen tomumaja lopetti. Ensimmäisenä oli suunnaton riemu ja vapauden tunne, kun henkinen ja ruumiillinen taakka harteilta karisi. Eipä ollut enää sielu ruumiin vanki, ja saattoi singota aivan miten ja minne halusi. Muutama ensimmäinen päivä meni siinä vapauden huumassa, mutta aikaa myöten alkoivat menneisyyden tapahtumat mieleen kohota. Kohtalaisen menestyvä pienyritys oli Kemiläisen verstaas ollut aina siihen asti, kunnes kuvaan astui pankinjohtaja Gustav Caren, ja toki vielä tovin aikaa senkin jälkeen. Samaan rivitaloon pankinjohtaja muutti, ja aivan seinänaapuriksi Kemiläisille. Tosin vain tilapäisesti, sillä paikkakunnalle hiljan muuttanut pankinjohtaja oli jo rakentamassa huppeaa omakotitaloa kaupungin parhaimmille tonttialueille. - Gustaav Caaren, esittäytyi pankkiiri naapurilleen. - Kirjoitetaan Gustav Caren, mutta lausutaan pitkillä a-kirjaimilla, selvitti uusi naapuri. - Näin naapurusten kesken, sano Kustu vaan, oli uusi tuttavuus hymyillyt Kemiläiselle. Olihan se myöhemmin tullut selväksi, että herroilla on herrojen kujeet, ja pankinjohtajan tuttavallisuudellakin oli omat taka-ajatuksensa. - Sinulla Kauno, kun on tuo oma puusepänverstaas, niin minäpä voin järjestää mukavaa lisäansiota rakennuksellani. Minulla on Rovaniemellä tuttava, jolla sattuu olemaan varastossa melkoinen määrä tiibetiläistä vuoritammea. Jos otat hommaksi, ja teet siitä minulle ikkunat ja ovet, niin saan niin uniikit tuotteet, ettei toiste vastaan osu, vaikka hakemalla hakisi. Kunnan korvauksella tietysti. Hinnan saat itse asettaa, kunhan ei aivan miljooniin nouse. Niin oli Gustav Caren saanut aivan ainutlaatuiset ikkunapokat, ja ovet karmeineen. Kovaa oli tiibetin puu, mutta sitäkin näyttävämpi sitten oli lopputulema. Öljytty, ja kiillotettu tammi suorastaan sädehti auringonvalossa, joka taittui kiiltävässä pinnassa kultaisena kareena. Tyytyväisiä olivat työn jälkeen niin tekijä, kuin tilaajakin. Onnistunut lopputulos ei kuitenkaan johtanut onnistuneeseen jatkoon, vaan päinvastoin. Eräänä päivänä Kustulla oli jälleen bisnesasiaa naapurilleen. - Kuuleppa Kemiläinen, kun kassavirta kutsuvasti kohisee. Elikkä nyt olisi tuloksenteon paikka osaavalle puusepälle. Minulla on muutama liikemiestuttu, jotka suunnittelevat Ahvenanmaalle eliittilomakylää. Näkivät tekemäsi ovet, ja ikkunat, ja kovasti ihastuivat. Nyt herrat haluaisivat samanlaiset sinne lomakyläänsä, ja tässä aukeaa sinulle huikea markkinarako. Osta kuule sieltä Rovaniemeltä koko tammivarasto, ja nakertele siitä ovia ja ikkunoita Ahvenanmaan pohattaparatiisiin. Käärit siinä helposti miljoonavoitot. - Minkähän verran sitä puuta siellä mahtaa olla, riittäneekö koko lomakylän oviin ja ikkunoihin? Mahtaa semmonen määrä jo maksaakin kasanverran paperirahaa, oli Kemiläinen aprikoinut. - Puu kyllä riittää, älä siitä huoli, Kustu lupaili, ja jatkoi. - Ja pankissa raha piisaa. Minä järjestän lainan sinulla sopuehdoilla, joten siinäkin joutaa huoli heittää tunkiolle. Sanansamittainen mies oli

pankinjohtaja Gustav Caren. Kohta oli Rovaniemeltä ajettu rekkakuormittain tiibetiläistä vuoritammea puusepänverstaan varastoon, ja pankkivelkaa Kauno Kemiläiselle kirjattu pankin kirjanpitoon liki miljoona euroa. Vajaa puolimiljoonaa oli tammivaraston hinta, ja pitihän verstaan koneistoakin uudistaa suurtilauksen edellyttämälle tasolle. - Niinpä niin, niinpä niin. Se on Kemiläinen sellainen juttu, että bisnes on bisnestä ja siinä on omat riskinsä. Tässä on nyt käynyt sillä tavalla, ettei sitä lomakylää sittenkään rakenneta. Ne ovat suhdanteet muuttuneet, ja nämä liikemiehet arvioivat uudelleen sijoituskohteitaan. Sinulla tämä laina on vähän sillä tavalla kiusallinen juttu, kun ne eivät nuo vakuudet oikein riitä, ja pankin johtokunta painostaa minua irtisanomaan lainasopimuksen vakuuksien puuttumisen vuoksi. Eipä sitä yksityinen puuseppä mistään yhtäkkiä miljoonaa repäise, joten pankki vasaroi huutokaupassa Kemiläisen verstaan uusine koneineen, ja kalliine tammivarastoineen pilkkahinnalla uudelle omistajalle. Pankinjohtaja Gustav Caren taputteli lohduttavasti Kemiläistä olkapäälle: - Ikävä juttu Kemiläinen, että tässä näin kävi. Onneksi minulla oli yksi liikemiestuttu, joka etsiskeli juuri tällaista hyvinvarustettua alan yritystä. Hinta vaan tällaisena aikana ei vastaa edes puolta velastasi. Olethan sinä taitava käsistäsi, joten uskon uuden omistajan tarvitsevan hyvää työntekijää. Näitä aprikoi Kemiläisen sielu istuessaan kirkon katolla, kaupungin parhaalla näköalapaikalla. Sikäli, kun sielu aineettomana yleensäkin istuskeli missään, oivaltaen samalla, että bisnes on siis bisnestä, ja tämä bisnessän Kustulla oli alunperinkin ollut mielessä. Eikä pienyritys ollut suinkaan ainoa asia, mitä Gustav Caren Kemiläiseltä havitteli. Rouva Kemiläinen oli eloisa, ja näyttävä naisihminen, ja ehkä hieman yksinäinenkin, sillä usein pienyrittäjän työpäivä pyrki venymään hyvinkin mittavaksi. Asia, jonka naapurissa asunut pankkiiri varsin pian oli pannut merkille. Pienyrityksen konkurssi tuskin vielä olisi saanut pienyrittäjää päätymään epätoivoiseen tekoon, mutta samaan aikaan paljastunut suhde oli jo sentään liikaa, ja niin hieman yli nelikymppisenä ajautui Kemiläisen elontaival päätepisteeseensä. Kemiläisen sielu ei asiaa kummemmin murehtinut, vaan olemisen sietämätön keveys, ja sielun suunnaton vapaus suorastaan huumasivat uutuudenviehätyksellään, ainakin ensimmäisten päivien ajan. Sittemmin sielu alkoi tuntea pikkuhiljaa yksinäisyyden tunteita. - Onpa täällä perin yksinäistä, sielu pohdiskeli, sillä siinä missä elollinen ihminen hakee toisen läsnäoloa, myös sielu kaipaa seuraa parempaa. - Ihmisiä on kuollut kautta maailman sivun miljardeittain, mutta eipä näy ristinsieluakaan missään, Kemiläisen sielu pohdiskeli. - Onko niin, että kaikki ne, jotka ovat oikeasti uskoneet, ovat saaneet sielunsa paratiisiin, tai sitten sinne hiilipannupuolelle. Mahtoiko Kemiläinen olla ainoa, joka ei mitenkään vankka uskossaan ollut, ja siksi sielukin vaeltaa vailla kohtalotoveria. Asiaa paremmin pohdittuaan Kemiläisen sielu päätyi toisenlaiseen näkemykseen: - Näinhän se on, perusteellisemmin mietittynä tällainen aineeton olemus on tietysti hyvinkin hankala havainnoitava, ellei jopa mahdoton. Aineeton olomuotohan ei salli edes äänen muodostamista, joten mistäpä sitä tietää millainen sielujen riemusaatto parhaillaan tässäkin on ohimarssilla. Sielu katseli kirkon katolta, ja seuraili alhaalla vaeltavia kaupunkilaisia, jotka helmikuuisessa pakkassäässä taapersivat arkisissa askareissaan etsiessään jokapäiväistä leipäänsä. Siellä näkyi käyskentelevän entinen seinänaapurikin kohti pankkia. Pieni hymynhäivä, ehkä hieman sarkastinen sellainen käväisi aineettomalla poskipäällä, vaikka ei sielu enää oikeastaan katkeruutta tuntenut Kemiläisen kohtalosta. No, myönnettäköön, että hieman sielua vihlaisi rouva Kemiläisen muistussa mieleen. Samassa sielu näki myös kuinka kohtalomaisesti korkealta pankkirakennuksen räystäältä irtosi suuri jääpuikko, ja syöksyi suoraan kohti Caareen Kustun harmaata vilttihattua. Helposti olisi sielu ehtinyt tönäisemään jääpuikon radaltaan, mutta eihän se aineettomalta olenolta olisi onnistunut. Sielu irtaantui kirkon katolta, ja syöksyi

ajatustakin nopeammin kohti entisen seinänaapurin harmaata huopahattua. Ei huopa, eikä hatun alla kiiltävä kalju päänahka, tai edes kovaluinen kallo hidastanut aineettoman sielun salamannopeaa vaellusta suoraan pankinjohtajan mieleen, vaan juuri ajoissa ehti Kemiläisen sielu perille, ja pakotti Kustun ottamaan ripeän sivuaskeleen, suorastaan nopean syrjähyppyn, joka pelasti pankkiirin päivän lisäksi myös hänen elämänsä. Jääpuikko rysähti käsivartta hipaisten jalkakäytävälle, räjähtäen siinä miljoonaksi euronkokoiseksi sirpaleeksi.

Säikähtänyt pankinjohtaja Gustav Caren seiso hetken jäykistyneenä paikallaan, ja onnitteli sitten itseään, ihmetellen samalla nopeaa refleksiään. Hän ei ymmärtänyt itsekään, kuinka oli ehtinyt havaitsemaan putoavan jääpuikon, ja ehtinyt hyppäämään sen alta. Omaksi hämmästykseseen oli Kemiläisen sielu päätenyt siis pankinjohtajan mieleen. Se katseli hetken ympärilleen, ja huomasi myös pankinjohtajalla olevan sielun. Asia, jota hän oli ajottain epäillyt. Heti huomasi, ettei se hyvin voinut, kovin oli raihmainen, ja musta. Kemiläisen sielu pohti hetken, oliko mahdollisesti rassistista sääliä sielua, joka oli noin musta, ja heikossa hapessa, mutta arveli kuitenkin voivansa auttaa. Tässä tapauksessa, kun sielu oli vielä kehon vanki, se ei ollut aivan aineeton olomuodossaan, joten se oli havaittavissa, ja siihen saattoi ottaa kontaktia. Kommunikointi siis onnistui, koska Kemiläisen sielukin oli päätenyt Caareen Kustun mieleen. Aluksi Kemiläisen sielu kertoi uudelle tuttavuudelleen siitä huumaavasta vapaudentunteesta, mikä odotti kehosta vapautunutta sielua, ja kertoi siitä vapauden ja riippumattomuuden riemujuhlasta, minkä noista kahleista pääseminen aiheutti. Sen jälkeen hän kehotti tuota raihnaista virkaveljeään tutustumaan tuohon auvoon. - Minä voin tuurilla sinua. Jos alkaa tuntua, ettet viihdy siellä, niin tulet sitten takaisin, Kemiläisen sielu lupaili. Eipä sen päivän perään näkynyt vilaustakaan Gustav Caren mustasta sielusta. Niin kotiutui pikkuhiljaa Kemiläisen sielu uuten pyhättöönensä, mutta ei vailla vaikutuksia. Psykiatri Pynnönen katsoi raskaitten silmäluomiensa lomasta sohvaltaan makaavaa pankinjohtajaa: - Niin, kyllä minun on asetuttava tukemaan taidän omaa arviotanne. Kyllä teillä on aivan selvästi jakautunut persoona. Onko teillä ollut pitkäänkin tämänsuuntaisia epäilyksiä? - Itse asiassa ensimmäisenä asian taisi havaita rakastajattareni rouva Kemiläinen, joka on nykyisin leski. Hän on viimeaikoina sanonut minun muuttuneen, ja rakastellessamme muistutan hänen entistä miestänsä. On kuulemma samanlaiset kujeet. Hmmm... tämäpä on varsin mielenkiintoista, Pynnönen mutisi itsekseen. - Ehkä kyseessä on jonkinlainen syyllisyyden tunto. Teillä on suhde, josta syystä tunnette tekevänne väärin edesmennyttä herra Kemiläistä kohtaan, ja siksi mielenne rakentaa rinnakkaispersoonaa, jotta se voi tuntea tilanteen oikeudenmukaiseksi. Mielenne näkee rakastellessanne rouva Kemiläisen kanssa teon tekijäksi herra Kemiläisen. -Ehkä niin, Gustav Caren lausui hieman alakuloisesti. - ehkä niin, mutta on vielä eräs toinenkin seikka, joka hieman mietityttää. - Niin, kertokaa toki. - Meillä vaimoni kanssa on alkanut viimeaikoina mennä jälleen hyvin. Viime lauantaina meillä oli oikein lemmeäs ilta, ja rakastelimme kiihkeästi kuin nuorena. Sunnuntaiaamuna vaimoni suorastaan hehkui, ja kysyi minulta, muistanko entistä naapuriamme Kauno Kemiläistä. Kauno oli sitten aivan ihana mies.

---LOPPU---